

dašco in ljudje zakriče pred groznim Brdavsom! In te kostonje bi porval kakor travo na ledini, osat na polju. Človek se ti ne izogne, ampak bulji nekam k tlom in stopica, dokler ne buši v te in ne odleti nazaj!

Ko se je dogodilo eno zlo, sledi brž drugo — iz greha se je izcimil greh.

„Tone je bil tu, seveda, saj sem ga poslal semkaj.“

„Ni ga bilo, dozdej ne!“

Ne? In kaj imam od tega, ko ni zrastel kakor jaz — v večnem delu in v težavah? Prav kot da

migota — praskeče, šumi in zveni. Ne slišite in ne razumete?

Obotavljate se in dvomite?

A kaj veste vi o življenju, ki veje iz gorkih tal in ki ga še niste videli nikoli! Bledi obrazi — oči brez leska in svita — kam ste se uprle?

Vprašal bi vas, pa sem prepričan, da mi ne odgovorite po svoji vesti! Vsi ste enaki, prav vsi: vi, ki prevračate popirčke po cestah, ali pa ste se oprli ob kandelaber in preudarjate, kdo izmed šetalcev je zadovoljen in bogat, kdo je nesrečen in siromašen. Pa ste mladi in stari!

SPOMENIK CESARJA FRANCA JOŽEFA I. V TROGIRU

I. ROSANDIČ

nima doma in staršev in bratov in sestra! Nekaj je prišlo nadenj, ko ga ni strahovala moja roka.

Pa me je kdaj rad imel? Morebiti, ko še ni prišel delj nego do soseda in je še videl domačo streho. Znanci in znanke ne vedo prav ničesar.

Na tiru igrajo potepuhi.

„Mož — mož — mož! Cifra — cifra! Moje-e!“

Eden je pobral svoj delež in iznova so sfrčali krajcarji v zrak. — Nobeden se ni zmenil, ko je Gantar stopil mimo. Željno so upirali poglede v tla, šteli so in se prerekali.

In tam pod Hribom, na Barju, tam kliče njiva; in dom vabi in kliče. Nad poljem plamti, žari in

„Če ni za tistimi visokimi okni eden onih, ki sem sanjal o njih? Najbolj je zijal od vseh in še brcnil me je — neznansko dolge noge, zadaj nekje ozke škarje, pa prav polizana glava!“ —

Gantarju se je hipoma razsvetlilo.

„Vse to nekaj pomeni, da! Pa kaj? — Z doma me hočejo pregnati, z doma, ki ga obdelujem z ljubeznijo, stradam zanj z vdanostjo.“

Pa nihče ne ugane, kaj mi je! Nihče, čeprav ste velmožje in plemenitniki. A če pobaram soseda — ne! še treba ni tega: on že ve, kaj mi je; on ve, ker že takoj spozna, kje me lahko uščipne, ko sem v največji zagati.